

SUSAN MALLERY

Särin

**Buchanani veetlus
rabab taas...**

Esimene peatükk

Kella 6.45-ni sel neljapäevahommikul olid naised Reid Buchananit alati armastanud.

Nad hakkasid tema kappi kirjakesi jätma tükk aega enne seda, kui ta selgusele jõudis, et vastassugu võib olla midagi enamat kui tüütu. Keskkooli teisel aastal olid hormoonid tööle hakanud ja ta oli kõikidest võimalustest teadlikuks saanud. Tolle aasta kevadvaheajal oli abiturient Misty O'Connell ta vihmasel Seattle'i öhtupoolikul MTV Real Worldi maratoni ajal oma vanemate maja keldris ära võrgutanud.

Sellest ajast alates oli ta naisi jumaldanud ja nad olid tema kiindumusele vastanud. Kuni tänase päevani, mil Reid avas muuseas hommikuse ajalehe ja nägi oma pilti artikli kõrval, mille pealkiri kõlas: "Kuulus, kahtlemata. Rikas, võite kihla vedada. Aga voodis hea? Tegelikult mitte eriti."

Reid oleks jalule karates ja lehekülge jõllitades peaaegu kohvi välja sülitanud. Ta pilgutas silmi, hõõrus neid ja luges pealkirja uuesti.

Pole voodis hea? POLE VOODIS HEA?

“Ta on hull,” pomises Reid, teades, et autor pidi olema naine, kellega ta oli väljas käinud ja siis maha jätnud. Asi oli kättemak-sus. Naine soovis talle avaliku alandamise kaudu kätte maksta. Sest ta *oli* voodis hea, neetud küll. Enam kui hea.

Ta pani naisi pidevalt karjuma. Nad küünistasid tema selga – selle tõestuseks olid mehel armid. Nad hüüsid öösel tema hotelli-tuppa, kui ta reisil oli, nad anusid, nad tulid tema juurde koju ja pakkusid talle ükskõik mida, et ta nendega ainult uuesti magaks.

Ta oli enam kui hea, ta oli jumal!

Reid oli ka täiesti ja põhjalikult omadega sees, mõtles ta toolile tagasi vajudes ja pilku üle artikli libistades. Kindlasti oli autor temaga väljas käinud. Jutt oli ühest õhtust, mida naine kirjeldas kui peaaegu võluvast vestlust, peaaegu naljakaid lugusid mehe minevikust ja paari alasti veedetud keskpärast tundi. Kogu lugu oli kirjutatud “ära mind kohtusse kaeba” toonil. Väljendid nagu “ainult ühe ajakirjaniku arvamus” ja “võib-olla on asi ainult minus, aga...”

Naine väitis, et mees vältis pidevalt heategevusüritusi ja hädas olevaid lapsi – kumbki neist väidetest polnud tõsi. Ta ei saanud vältida üritusi, kuhu ta polnud lubanudki minna. Ja tema kreedo oli: isiklikult mitte millessegi sekkuda, kaasa arvatud heategevus-üritused.

Ta vaatas ajakirjaniku nime, aga see ei öelnud talle midagi. Ühestki mälusopist ei kerkinud midagi. Loo juures polnud autori pilti, nii et Reid haaras oma sülearvuti ja läks ajalehe võrguvälja-ande kodulehele. Elulugude lingi alt leidis ta pildi.

Reid uuris keskpärase välimusega brüneti pilti ning talle mee-nus ähmaselt midagi. Hea küll, jah, võib-olla ta oli selle naisega maganud, aga fakt, et ta seda meenutada ei suutnud, ei tähendanud, et see poleks uskumatu elamus olnud.

Koos häguste mälestustega meenus Reidile, et ilmselt kohtus ta naisega liigamängude ajal, kui tema endine meeskond võitles võimaluse eest maailma karika arvestuses kaasa lüüa ja tema oli esimest aastat pärast pesapallist loobumist Seattle'is tagasi. Ta võis ka purjus olla.

“Ma mõtlesin pesapallile, mitte naisele. Kaevake mind siis kohtusse,” pomises ta uuesti artiklit lugedes.

Reidi haaras sügav, hinge tungiv häbi. Selle asemel, et meest oma sõprade ees tõpraks nimetada, oli see naine otsustanud teda avalikult alandada. Kuidas kuradi pärast ta vastulöögi peaks andma? Kohtus? Reidil oli piisavalt elukogemust teadmaks, et tal pole alust hagi esitamiseks, ja kui olekski olnud, kuidas tal oleks olnud võimalik võita? Kas ta pidi kohtusaali tooma karja naisi, kes vannuksid, et maapind liikus juba paljalt mehe suudlusest?

Ehkki see mõte talle meeldis, teadis Reid, et sellest poleks mingit kasu. Kunagi oli ta kuulus pesapallur ja üle kõige armastas rahvas vaadata kuulsuste langemist.

Tema sõbrad loevad seda. Tema pere loeb seda. Kõik, keda ta Seattle'is tunneb, loevad seda. Reid võis ainult ette kujutada, mis juhtub, kui ta täna oma restorani Downtown Sports Bar läheb.

Vähemalt oli see kohalik ajaleht, mõtles Reid süngelt. Piiratud levikuga. Ta ei pidanud vähemalt oma vanade pesapallismude kõnesid taluma.

Telefon helises. Reid haaras toru.

“Halloo?”

“Härra Buchanan? Reid? Tere. Ma olen telesaate “Access Hollywood” produtsent. Ma tahtsin küsida, kas te tahaksite täna hommikul Seattle'i ajalehes ilmunud lugu kommenteerida. Lugu oli...”

“Ma tean, millest see oli,” urises Reid.

“Oo, tore.” Noor naine toru teises otsas itsitas. “Kuidas oleks intervjuuga? Ma võin võttemeeskonna kohe hommikul kohale saata. Te tahate kindlasti asja omapoolsest küljest rääkida.”

Reid pani toru vandudes hargile. “Access Hollywood”? Nii ruttu?

Telefon helises uuesti. Ta tõmbas juhtme seinast välja ja tahtis aparaadi vastu seina virutada, aga see neetud telefon polnud õnnetuses süüdi.

Reidi mobiil helises. Ta kõhkles enne kui kõne vastu võttis. Helistaja numbrinäit oli tuttav. Sõber Atlantast. Ta hingas kergendatult välja. Hea küll, ta võtab selle kõne vastu.

“Tere, Tommy. Kuidas läheb?”

“Reid, semu. Oled seda näinud? Artiklit? See on igal pool. Tõeline jama. Ja muide, kutt – liiga palju infot.”

Kui Lori Johnston oleks ümbersündi uskunud, oleks ta mõelnud, kas ta on mõnes eelmises elus kindral või mõni teine taktikaline spetsialist olnud. Talle ei meeldinud miski rohkem, kui paari üksteisega mitteseonduvat asja kokku pannes probleemile ideaalne lahendus leida.

Täna hommikul pidi ta toime tulema haigla varustusega, mis saabus lubatust päev *hiljem* ning toitlustusfirmaga, kellel oli õnnestunud kõik eelroad valesti saata. Vabal ajal pidi Lori uue patsiendiga kohtuma ning tolle turvaliselt koju toimetama, eeldades, et kiirabiauto juht ei jää hiljaks. Teised inimesed oleksid karjunud ja ähvardusi pildunud, kuid Lori tundis end toimekana. Ta astub sellele väljakutsele vastu samamoodi nagu kõikidele teistele, ja võidab.

Varustuse kohale toimetanud, lõpetasid mehed tehnika viimasele sõnale vastava haiglavoodi kokkupaneku ning taganesid, et Lori saaks töö üle vaadata. Naine sirutas end madratsil välja, et

selle tasasust kontrollida. Terve inimese jaoks lihtsalt ärritavad pisi-asjad võisid murdunud puusaluuga patsiendi jaoks talumatuks osutuda.

Madrats läbis kontrolli ning Lori proovis nuppe.

“Kui ma voodit tõstan, kriiksub see,” ütles ta. “Kas te saate selle ära parandada?”

Mehed vahetasid tüdinud pilke, kuid naine ei hoolinud sellest. Valudega inimese jaoks oli mugava asendi leidmine niigi raske, aga häiriv heli võis asjad hullemaks teha.

Järgmiseks kontrollis ta voodi juurde kuuluvat ratastega lauda, mis töötas kenasti, samuti nagu ratastool ja käimistugi.

Kuni töömehed voodi kriiksumist kõrvaldasid, kiirustas Lori suurde kööki, kus toitlustusfirma kohale toodud toitu sorteeris.

“Tšilli?” küsis valges vormiriietuses naine.

“Peab kaduma.” Lori osutas külmkapi uksele kinnitatud nimekirjale. “See naine on üle seitsmekümne. Tal oli infarkt ja puusalu operatsioon. Ta kasutab ravimeid. Ma ütlesin maitsev, mitte vürtsikas. Me tahame teda süüa julgustada, aga tal võib kõiki nendest ravimitest seedeprobleeme olla. Ta ei pea kaalust alla võtma, nii et see pole probleem. Tervislikud, ahvatlevad road. Ei mingit tšillit, ei mingit sushit, ei midagi keerulist.”

Ta oli telefonis täpsed juhised andnud, mõtles Lori kerge tüdimusega.

Ta jääb kõigest hoolimata endale kindlaks ja kui kõik üksik-asjad korda saavad, astub ta Dilettante Chocolates’ist läbi ja lubab endale midagi. Šokolaad muutis tema päeva alati kirkamaks.

“Sa võiksid neid peksta. See ärataks nende tähelepanu.”

See hääl. Lori ei tarvitsenud ümber pöörata, et köögiuksel seisvat meest ära tunda. Nad olid ainult ühe korra kohtunud, tema töövestlusel.